"मीठे बच्चे– तिम्रो रूहानी यात्रा धेरै गुप्त छ जसलाई तिमीले बुद्धियोगद्वारा गरिरहनु छ, यसमा नै कमाई छ।"

प्रश्नः– यादको यात्रामा रहने बच्चाहरूको निशानी के हुन्छ?

उत्तरः– १- उनीहरू धेरै गम्भीर र समझदार हुन्छन्। सदा शान्तचित्त रहन्छन्। २- उनीहरूमा अशुद्ध अहंकार हुँदैन। ३- उनीहरूलाई एक बाबाको याद सिवाय अरू कुनै पनि कुरा राम्रो लाग्दैन। ४- उनीहरू धेरै कम र विस्तारै बोल्छन्। उनीहरू हर काम इसाराले गर्छन्। जोड सँग बोल्दैनन् र हाँस्दैनन्। ५- उनीहरूको चलन धेरै-धेरै रोयल हुन्छ। उनीहरूलाई नशा हुन्छ– हामी ईश्वरीय सन्तान हौं। ६- आपसमा धेरै प्यार सँग रहन्छन्। कहिल्यै नूनपानी हुँदैनन्। उनीहरूको वाचा धेरै फस्टक्लास हुन्छ।

गीतः– रात के राही...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूलाई थाहा छ– हामी रातका यात्री हौं। तर यस्तो होइन– तिमी कुनै राति मात्रै बुद्धियोग लगाउँछौ वा यात्रामा नै छौ, होइन। यो त बेहदको कुरा हो। त्यो जिस्मानी यात्रा केवल दिनमा मात्र हुन्छ। रात्रिमा जाँदैनन्। राति त सबै सुत्छन्। यस यात्रालाई त तिमीले जान्दछौ अथवा बाबाले जान्नुहुन्छ अर्थात् निराकार परमपिता परमात्माले जान्नुहुन्छ र निराकार आत्माहरूले नै जान्दछन्। अहिले परमपिता परमात्माले शरीरमा बसेर यो यात्रा सिकाउनु हुन्छ। यो कहिल्यै न कुनै शास्त्रमा सुन्यौ न कुनै विद्वान् पण्डितले सिकाउन सक्छन्। यो यात्रा रातमा पनि, अमृतबेला पनि, जतिबेला पनि हुन सक्छ। भक्तहरू सबेरै उठेर कोठामा बस्छन्। पूजा गर्छन्। तिमीलाई पनि भनिन्छ सबेरै यादको यात्रा राम्रो हुन्छ। यो रूहानी यात्रा हो। बच्चाहरू देही-अभिमानी बनेका छन्। हामी आत्मा हौं, यो निश्चय गर्नु पनि कुनै सानिमाँको घर होइन। घरी-घरी भुल्छन्। धेरै बच्चाहरू छन्, जसले यस यात्रालाई जान्दा पनि जान्दैनन्। बुद्धिमा बस्दै-बस्दैन। यदि यात्रामा चलेको भए त सधैं यात्रा गर्ने थिए नि। यात्रामा फेरि कहाँ रोकिनु छ र। रोकिन्छन् अर्थात् यात्रा गर्ने सोख छैन। तिमीहरूको हो गुप्त यात्रा, यसको कुनै शास्त्रमा वर्णन छैन। जति यात्रामा बुद्धियोग रहन्छ अर्थात् बाबालाई याद गरिरहन्छौ, त्यति कमाई हुन्छ। बुद्धिको योग दौड छ– बाबाको पासमा, यसमा आत्म-अभिमानी बन्नु छ। आधाकल्प तिमी देह-अभिमानी बनेका छौ। त्यो आधाकल्पको स्वभावलाई तिमीले यस एक जन्ममा मेटाउनु छ अथवा खतम गर्नु छ। यो कुनै त्यो शास्त्र सुन्ने सत्संग होइन। तिमी बसेका छौ आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर्न। फेरि बाबाको मतमा पनि चल्नु छ, जो मत बाबाले ब्रह्माद्वारा दिइरहनु भएको छ। फेरि लक्षण पनि राम्रो राख्नु पर्छ। सैतानी लक्षण हुनु हुँदैन। यसमा पनि जो पहिलो नम्बर अशुद्ध अहंकार छ, त्यसपछि सबै अरू विकार आउँछन्। त्यसैले आफूलाई आत्मा निश्चय गर्नु, यो अभ्यास धेरै मेहनतको छ। धेरैबाट यो मेहनत पुग्दैन। किन? तकदिरमा छैन। यस यात्रामा रहनेहरूको निशानी के हो? उनीहरू गम्भीर समझदार रहन्छन्। एक बाबाको याद सिवाय उनीहरूलाई अरू कुनै कुरा राम्रो लाग्दैन। शान्ति त धेरैलाई राम्रो लाग्छ। संन्यासीहरू पनि एकान्तमा जंगल आदिमा गएर रहन्छन्। तर उनीहरू तत्त्व अथवा ब्रह्मको

यादमा रहन्छन्। त्यो यात्रा त झुटो हो किनकि ब्रह्म अथवा तत्त्व कुनै सर्वशक्तिमान् बाबा त होइन। आत्माहरूका बाबा त एकै निराकार परमपिता परमात्मा शिव हुनुहुन्छ, जसलाई सबै आत्माले पुकार्छन्। आत्माले यस्तो कहिल्यै भन्दैन, हे ब्रह्म बाबा, हे तत्त्व बाबा। भन्दैन। आत्माले सदैव भन्छ– हे परमपिता परमात्मा, उहाँको नाम चाहिन्छ। ब्रह्म त महतत्त्व रहने स्थान हो। बाबा भन्नुहुन्छ– ब्रह्म ज्ञानी वा ब्रह्म योगी भन्नु यो भ्रम हो। कसैले भनिदियो अनि मान्यो। भक्तिमा सबैले झुटो मार्ग बताउँछन्, त्यसैले देही-अभिमानी बन्न सक्दैनन्। आत्मा नै परमात्मा भनिदियो भने फेरि योग को सँग लगाउने। बाबा भन्नुहुन्छ– यो सबै मिथ्या ज्ञान हो अर्थात् ज्ञान नै होइन। ज्ञान र भक्ति दुई शब्द आउँछन्। आधाकल्प ज्ञान र आधाकल्प भक्ति चल्छ। बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ– शास्त्र आदिमा भक्तिको नै वर्णन छ। ज्ञान अलग चीज हो, आधाकल्प ज्ञान सत्ययुग त्रेता दिन। आधाकल्प भक्ति मतलब रात द्वापर कलियुग। यस्ता सहज कुरा पनि विद्वान् आचार्यले जान्दैनन्। बिलकुल तागत रहेन। तिमीले भन्छौ– परमपिता परमात्माले हामीलाई पढाउनु हुन्छ। उनीहरूले भन्छन्– उहाँ सर्वव्यापी हुनु हुन्छ। कसरी पढाउनु हुन्छ? धेरै टाउको दुखाउनु पर्छ। एउटा बच्चीले समाचार लेखिन्– एउटा सेठले प्रश्न सोध्यो तिमीले शास्त्र पढेकी छौ? उनले भनिन्– परमात्माले हामीलाई शास्त्रको सार सम्झाउनु भएको छ। हाम्रो अरू गुरु नै छैनन्। उसले कचकच गर्न थाल्यो– शास्त्र अवश्य पढ्नु पर्छ। यो गर्नुपर्छ। उनले सुनिरहिन्। तर ठूला व्यक्तिलाई सम्झाउन हिम्मत चाहिन्छ। भन्नुपर्छ– यो ठीक हो वेद शास्त्र पढ्नु तर भगवानुवाच– यिनलाई पढ्नाले म सँग कोही मिल्न सक्दैन, मुक्ति-जीवनमुक्ति पाउन सक्दैन। पहिलो कुरा यो सम्झाउनुपर्छ– परमपिता परमात्मा सँग तपाईंको के सम्बन्ध छ? हजुर नगरको सेठ भए पनि केवल एउटा कुरा तपाईं सँग सोध्छु। हेर्नुपर्छ के जबाव दिन्छन् किनकि बाबालाई सबैले भुलेका छन्। त्यसैले पहिला परिचय दिनुपर्छ। तर बच्चाहरूले यस्ता-यस्ता कुरा भुल्छन्। श्रीमतमा चल्दैनन्। पहिलो श्रीमतले भन्छ– मलाई याद गर। केवल एक घण्टा आधा घण्टा याद अवश्य गर। कति बच्चाहरूले सारा दिनमा ५ मिनट पनि याद गर्दैनन्। यो सबै लक्षणबाट थाहा हुन्छ। यदि याद गर्छौ भने चलन बडो रोयल हुनुपर्छ। बच्चाहरूले राजालाई कहिल्यै देखेका छैनन्। बाबाको यो रथ त धेरै अनुभवी छन्। सबैलाई चिनेका छन्। कसैले गहना आदि लिनु पर्दा महाराजा आउँदा केवल हात लगाएर जान्छन् फेरि सेक्रेटरीले आफैं कुरा गर्छन्। त्यसैले उनीहरूको कति ठाँट रहन्छ। तिमी गुप्त छौ तर बडो रोयल्टी सँग चल्नुपर्छ। एकदम थोरै बोल्नुपर्छ। किन? हामी टकीबाट सूक्ष्म, सूक्ष्मबाट मूलमा जानु छ। भक्तिमार्गमा धेरै कराउँछन्। गीत गाउँछन्। यहाँ तिमीले बिलकुल आवाज गर्नु हुँदैन। भित्र यो ज्ञान छ– म आत्मा हुँ। यहाँ बाँकी थोरै दिन छन्। अब जानु छ। शिवबाबा कति थोरै बोल्नुहुन्छ केवल इसारा दिनुहुन्छ– मलाई र वर्सालाई याद गर। नराम्रो नबोल, नराम्रो नहेर... धेरै केन्द्रहरूमा राम्रा-राम्रा बी.के. यति जोड सँग बोल्छन् हाँस्छन्, कुरै नगर। बाबा सम्झाइरहनु हुन्छ। यहाँ तिमीहरूको कति प्रेम हुनुपर्छ। सत्ययुगमा गाई र बाघले सँगै पानी पिउँछन्। यहाँ धेरै प्रेम हुनुपर्छ। हामी सन्तान हौं, बडो रोयल चलन हुनुपर्छ। हामी परमपिता परमात्माका सन्तान हौं। हामी श्रीमतमा चलेर बेहदको वर्सा लिइरहेका छौं। श्रीमतमा नचल्ने हो भने कति डिस सर्विस गर्छन् त्यसैले समय धेरै लाग्छ। वाचा बडो फस्टक्लास हुनुपर्छ। स्कूलमा बच्चाहरू नम्बरवार

हुन्छन्। कोही त धेरै राम्रो सँग पढ्छन्, कोही थर्ड क्लास। गरिबको लगन राम्रो हुन्छ। ५० गरिब आए भने एउटा धनवान। किन? बाबा गरिव निवाज हुनुहुन्छ, मम्मा गरिब थिइन्। तर बाबाभन्दा अगाडि गइन्। उनलाई लिफ्ट मिल्यो। बाबाले यिनमा प्रवेश गर्नुभयो, यो पनि लिफ्ट हो। बच्चाहरू देही-अभिमानी बन्नु पर्छ। लक्षण पनि सिक्नु छ तब खुशीको पारा चढ्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमी सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण, सम्पूर्ण निर्विकारी पवित्र आत्मा बन्नु छ। यिनको पासमा आउँदा शिवबाबालाई याद गरेर आऊ। तिमीले याद गर्नु छ शिवबाबालाई। यी त गाउँलेका छोरा हुन्। यी हुन् नै अनाथ, दुःख दिने केटाहरूको दुनियाँ। मायाले गिराइदिएको छ। बाबा कारण बताउनुहुन्छ– तिमी स्वर्गको मालिक थियौ। फेरि किन गिऱ्यौ? म बाबालाई भुल्यौ। अब मलाई याद गऱ्यौ भने चढ्छौ। मुख्य कुरा हो बाबालाई याद गर्नु, ज्ञानको कुरा सुन्नु र सुनाउनु छ। सेवा गर्नु छ। मम्माले पनि सेवा गर्थिन्। बाबा धेरै जान सक्नु हुन्न। बच्चाहरूले कमाई गर्छन् त्यसैले सेवा गर्नेवाला भए। बाबालाई त एक ठाउँमा रहनु छ। सबै यहाँ आएर रिफ्रेस हुनु छ। यहाँ मधुवनमा जो आउँछन्, सागर बाबाले धेरै प्वाइन्ट दिनुहुन्छ। फरक छ नि। सेवाकेन्द्रमा राम्रा-राम्रा भए पनि यहाँ आउनुपर्छ। बाबा राम्रो सँग सम्झाउनुहुन्छ। धेरै राम्रा-राम्रा बच्चाहरू पनि आपसमा नूनपानी हुन्छन् भने उनीहरूले अरूलाई के सिकाउँछन्? आपसमा कुरा गर्दैनन्, कति नाम बदनाम गर्छन्। त्यसैले बाबा मुरली चलाउनुहुन्छ– कहीँ बच्चाहरूको आँखा खुलोस्। तर ब्राह्मणीहरू आपसमा मिल्दैनन्। कुरा गर्दैनन्। यहाँ धेरै ठूलो लक्ष्य छ। बाबा भन्नुहुन्छ– म आउँछु तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउन। कुनै हतियार आदि छैन। न कुनै खर्चको कुरा छ। केवल बाबालाई याद गर र दैवीगुण धारण गर। आपसमा धेरै मीठो बोल। सबैलाई ज्ञानका कुरा सुनाऊ। तिमीहरूको धन्दा नै यो हो। गीताको रहस्य यी चित्रहरूबाट सम्झाउनु छ। उनीहरूले भक्तिको गीत गाउँछन्– हे पतित-पावन आउनुहोस्, आएर पावन बनाउनुहोस्। गीताको भगवान्ले पावन बनाउनु भएको हो। तिमीलाई थाहा छ– गीताको भगवान्ले हामीलाई फेरि नरबाट नारायण, मनुष्यबाट देवता बनाइरहनु भएको छ। तर आफूमा गुण त हेर। कसै-कसैको झुटो त नम्बरवन धर्म हो। तिमी बच्चाहरूले बिलकुलै दुःख दिनु हुँदैन। कसैलाई दुःख दिन्छन् भने जनावरभन्दा पनि खराब हुन्। मुखद्वारा केही अरू नै बोल्छन् अनि आपसमा नूनपानी भइरहन्छन् भने धेरै डिससर्विस गर्छन्। यसलाई नै मायाको ग्रहण भनिन्छ। कसैमाथि ग्रहचारी बस्यो भने ग्लानि गर्न थाल्छन्। कसैको ग्रहचारी थोरै समय चल्छ, कसैको अन्त्यसम्म पनि उत्रँदैन। त्यसैले बच्चाहरू सेवामा लागिरहनु पर्छ। बाबा सेवा विना हामी रहन सक्दैनौं। हामीलाई कहीँ पठाउनुहोला। जसले सेवा नै जान्दैन भने उनीहरूलाई बाबा कहाँ अनुमति दिनुहुन्छ र। हेर्नुहुन्छ, यसलाई सेवाको सोख छ? भन्छन्– बाबा मलाई फलानो सेवाको सोख छ भने बाबा पठाइदिनुहुन्छ। सेवा विना के पद पाउने। तिमीहरूको सेवा नै हो मनुष्यबाट देवता बनाउनु। यो नै सोध्नु पर्छ– परमपिता परमात्मा सँग तपाईंको के सम्बन्ध छ? बाबाले कुरुक्षेत्रवासीलाई डाइरेक्सन दिनुभएको छ– ठूला-ठूला बोर्ड लगाइदेऊ। मेलामा यो पोस्टर अवश्य लगाइदेऊ। तब सबैको विचार चल्छ– यसले सही सोध्छ। यो राम्रो कुरा हो। वहाँ पण्डाहरू यस्ता हुन्छन् जसले टाउको दुखाइदिन्छन्। देखिन्छ– तीर्थमा धेरै सेवा हुन सक्दैन। धेरैले बुझ्दछन् पनि फेरि भन्छन्– हामीले यदि यो ज्ञान सम्झाउन थाल्यौं भने हाम्रो कमाई

समाप्त हुन्छ। सबै अनुयायीहरूले भन्नेछन्– यो बी.के. सँग आसक्त भएको छ। यसमा बडो समझ र दूरादेशी चाहिन्छ। बलिहारी शिवबाबाको हो, उहाँको श्रीमतमा चल्नु छ। ज्ञानमा बडो राम्रो बुद्धि चाहिन्छ। श्रीमतमा चल्नुपर्छ। धेरैलाई अहंकार आउँछ– म जस्तो कोही छैन। कोही त यस्ता बुद्धू छन्, सम्झन्छन्– ब्रह्मा पनि के हुन् र? जसरी हामी जिज्ञासु हौं त्यस्तै ब्रह्मा पनि जिज्ञासु हुन्। कुनै कुरामा म अगाडि छु, कुनै कुरामा ब्रह्मा अगाडि हुन्छन्। अरे मम्मा बाबा अवश्य अगाडि छन् नि। म किन उहाँ सँग सामना गरूँ। धेरैलाई अहंकार आउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ– रातका यात्री नथाक। बाँदरपना छोडिदेऊ। नत्र फेरि सजायँ खानेछौ। दैवीगुण धारण गर्नु छ। कसैलाई पनि कहिल्यै उल्टो मत दिनु हुँदैन, जसकारण उनीहरूको बुद्धियोग टुटोस्। धूर्तहरूले उल्टो मत दिन्छन्। यो पनि शास्त्रमा छ नि। राम एउटा छन्, बाँकी सबै हुन् सीताहरू। बच्चाहरूको चलन दैवी हुनुपर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) सत्य बाबा, सत्य बनाउन आउनु भएको छ त्यसैले कहिल्यै पनि झुटो बोल्नु हुँदैन। सदा सच्चा भएर रहनु छ। कसैलाई पनि दु:ख दिनु हुँदैन।

२) ज्ञानको कुरा नै बोल्नु पर्छ। वाचा धेरै फस्टक्लास राख्नु पर्छ। कसैलाई पनि उल्टो मत दिएर धूर्तपना देखाउनु हुँदैन।

वरदानः– कल्याणकारी युगमा स्वयंको र सबैको कल्याण गर्ने प्रकृतिजित, मायाजित भव

यस कल्याणकारी युगमा, कल्याणकारी बाबाको साथ-साथै तिमी बच्चाहरू पनि कल्याणकारी हौ। तिम्रो चुनौती छ– हामी विश्व परिवर्तक हौं। दुनियाँले केवल विनाश देख्छन् त्यसैले सम्झन्छन्– यो अकल्याणको समय हो तर तिम्रो सामुन्ने विनाशको साथै स्थापना पनि स्पष्ट छ र मनमा यही शुभ भावना छ– सबैको कल्याण होस्। मनुष्यात्माहरू मात्र त के प्रकृतिको पनि कल्याण गर्नेवाला नै प्रकृतिजित, मायाजित कहलाउँछन्। उनीहरूको लागि प्रकृति सुखदायी बन्छ।

स्लोगन:– न्यारा-प्यारा भएर कर्म गर्ने आत्माले नै संकल्पलाई सेकेन्डमा पूर्ण विराम लगाउन सक्छन्।